

Dag 5 – Loch Lomond en Trossachs National park.

It's raining cats and dogs

(vrij vertaald: het regent oude wijven)

De ellende begon, zonder dat ik er erg in had, eigenlijk al 2 dagen vroeger. Als een vrolijk huppelende bosnimf, gewapend met haar liefste glimlach en leuk Limburgs accent, kwam Inge mij (nog in half slapende toestand) aan het ontbijt overvallen. "Want ze wou effe iets vragen".

Ze was door het uitvoerend comité (zo'n beetje Waldorf en Statler) uitverkoren om van dag 5 een verslag te maken. Maar dat zag ze niet zo direct zitten, en of ik dat niet "please please please" voor haar wou doen. Ze knipperde terwijl ook wat met haar ogen, en zwaaide eens wulps met haar haar. En ik het kiekeken, laat me natuurlijk inpakken. Adam en Eva zei U? Wij mannen hebben er niks uit geleerd. We blijven idioten als er iets met een rok in onze nabijheid komt. Behalve natuurlijk als het exemplaren zoals Hans en Peter zijn, dan lachen we ons eerder een breuk.

Die beruchte woensdag 5 juni begon al direct toppie, loodzware grijze lucht en zachte regen. De temperatuur was ook niet echt zomers te noemen, maar hé, we zijn in Schotland zeker?

Toen ik Jurgen zijn lieveling nog snel even aan een inspectie onderwierp, omdat ze de dag ervoor opeens was warmgelopen, kwamen ik al snel tot de ontdekking dat er iets niet pluis was. Nu mankeert er wel eens meer iets aan, maar dit was echt ernstig, dat merkte ik direct.

De koppakking (joint de culasse in het AN) had het begeven, en daar kan een Triumph TR4 niet tegen, of wat dacht U? Marsh, we have a problem... Anja en Jurgen bleven noodgedwongen in het hotel om alles te regelen voor de repatriëring van de auto, en het bekomen van een vervangwagen.

Dus, bij gebrek aan populariteit en volgelingen, wij slechts met 2 wagens op pad. Danny en Diane zouden kop trekken, ik en Gina mochten wieltje zuigen. En tegen de tijd dat we vertrokken had het opgehouden met stilletjes regenen, vanaf dan was het gewoon volle bak, cats and dogs. Maar we lieten ons door wat hemelwater niet afschrikken, we zijn tenslotte Belgen, de allerdappersten der Galliërs.

Echt leuk was het niet, want door het slechte weer was het eigenlijk gewoon maar rijden om het circuit te rijden. Veel vergezichten verdwenen in de wolken, en wat niet verdween dat verzoop. Maar al bij al toch enkele toffe baantjes gedaan, daar had het uitvoerend comité voor gezorgd, met zelfs enkele pittige haarspeldbochtjes op helling. Beetje schuiven en zo, en dat maakte alweer een heleboel goed. Een kinderhand is snel gevuld.

Na een korte stop met koffie en koekjes, waar we trouwens Luc en Monique met de zeer exclusieve Cobra Diesel tegenkwamen, reden we tot aan de Trossach Wool Mill. Daar konden we dan eindelijk de prachtige Schotse haute couturestukken bewonderen en betasten. Ik kocht er de handschoenen van mijn dromen, Danny de vest uit zijn wildste fantasieën. Missie zondermeer geslaagd! De Jani Kazaktist (of zoiets) zou trots op ons geweest zijn.

Wij met een platte portemonnee maar warme handen, terug en route. Alles ging goed tot aan Duke's pass, die bleek om onduidelijke reden ferm gesloten. Haha, daarom kwamen die andere clubleden uit de tegenrichting. Maar ons verwittigen dat we niet verder konden? Ho maar, dat waren ze vergeten. Vrolijk zwaaien en toeteren ja, de sloebers...

Daar stonden we dan op de berg en in de regen. En na grondig lateraal en bilateraal overleg, besloten we om er verder met onze geruite pet naar te gooien. We kozen voor een nogal drastisch verkorte versie van het grote plan.

Hier past dan ook even een welgemeend sorry aan Hubert. Sorry man dat we je mooie werk niet ten volle benut hebben. We zouden doorgegaan zijn, echt waar. Ware het niet dat we door het geweldige weer al zwemvliezen tussen de tenen kregen. Dat rijdt en remt erg moeilijk, om over de knellende schoenen dan nog stilletjes te zwijgen.

Hoe we dan onze weg verder vervolgd hebben? Ik weet het begot niet. Ik volgde gewoon de Jaguar van D&D, er blind op vertrouwend dat ze op het eind van de dag het hotel gingen terugvinden. Danny legde er trouwens stevig de pees op, dat doet hij graag. En het was ondertussen wat uitgeklaard en droger geworden, dus het kon.

Maar toen gebeurde het onverwachte, hun wagen ging op korte tijd stevig naar rechts hellen (Vlaams fenomeen???) Nu waren er heel wat koekjes en ander snoepgerief aan boord, en Danny is een vinnig snoepertje dat weten we. Maar zo snel kan een mens niet aankomen, neen zelfs Danny niet. Dit moest iets anders zijn. En jawel daar had je het... maar ho zeg, platte band!

Geen paniek, bij een wagen met spaakwielen is dat nu niet de ergste job. Slechts één centrale moer losslaan, en je wiel komt er zo af. Krik onder de XK, en Danny mepte erop los alsof die vleugelmoer een belastingontvanger was. De klus was op 1-2-3 geklaard, en we konden zo terug back on the road. No problem.

Ondertussen waren we terug op de correcte route gesukkeld, en deden we nog een tussenstop voor een drankje en een hapje. We zagen er vanuit het “koffie”huisje wat bekende gezichten voorbijrijden, maar iedereen was blijkbaar gefocust op de eindbestemming, en keek tamelijk rechtuit voor zich. Dus moegestreden kozen we ook voor die richting, waar een aangename douche en een leuk avondmaal ons wachtte.

Nog een afzakkertje in de bar, en hop naar ons bedje voor een welverdiende nachtrust. En hier zou normaal gezien mijn verhaal moeten stoppen.

Ware het niet dat om pakweg 2u30u plots het brandalarm afging. Half LOV stond daar buiten op de parking, sommigen schaars tot erg schaars gekleed, en iedereen met piepoogjes. Enkele leukerds roken zelfs een brandgeur, en dat was dan weer héél bevorderlijk voor de groepssfeer en de nachtrust.

Tot Hans, op dat ogenblik even niet gehuld in een Schotse rok, en zoals steeds zijn eigen rustige zelve, de bedieningsunit van het alarm met zachte dwang zodanig manipuleerde totdat het gekrijs stopte. Een andere Hans had zichzelf en zijn steeds vrolijke kamergenote buitengesloten, de sleutel veilig op de kamer latend. Maar een echt probleem bleek ook dat niet te zijn, de sleutel van Peter en Inge paste perfect. Deurtje open, probleem opgelost.

En wie het alarm heeft doen afgaan zal vermoedelijk altijd een raadsel blijven. Was het een stiekeme roker? Of een door weet ik veel welke activiteit warmgelopen koppel? We zullen het nooit weten, want iedereen is Manuel from Barcelona en “knows nothing”. Maar wat we wel door deze extra nachtelijke activiteit hebben geleerd, is dat sommige LOV dames, en ook heren, ferm benen hebben. En ook dat er een enorme variëteit in slaapkleding bestaat, en dat niet alleen in afmeting. Het was echt een geweldig en onvergetelijk zicht, het staat voor eeuwig en drie dagen op mijn netvlies gebrand.

En daarmee sluit ik af, het is meer dan spannend genoeg geweest.

Jeff